

mod forringelse af kontanthjælp, indførelse af starthjælp og alle mulige forringelser også i kommunerne er: Ja, det skal kunne betale sig at arbejde. Det er i sig selv efterhånden, synes jeg, en lidt religiøs forholden sig til virkeligheden, når man hører flere og flere ministre, flere og flere ordførere bruge det.

Man kan jo prøve det, som man altid skal med den slags udsagn: Man kan prøve ikkete-sten. Man kan se, om det giver mening at have den modsatte holdning: »Det skal ikke kunne betale sig at arbejde.« Giver det mening?

Jeg har altså meget svært ved at se meningen med det udsagn, ligesom jeg har meget svært ved at se meningen med udsagnet, det skal kunne betale sig at arbejde, som en forudsætning for, at man skærer ned på ydelser til de mennesker, som ikke kan få et arbejde. Det er jo dem, der bliver ramt. Det er jo dem, som hænger fast i kontanthjælpssystemet. Det er dem, som lige er kommet til landet, som skal leve af en introduktionsydelse på ned til halvdelen af kontanthjælpen. Det er disse mennesker, som ikke kan få et arbejde, som man skærer ned på ydelserne til, og som må leve med øget ulighed og øget fattigdom.

I modsætning til regeringen kunne jeg egentlig godt tænke mig at prøve at give nogle lidt positive bud på, hvad man kan gøre ved den stigende ulighed i det her samfund. I stedet for bare at komme med ord, så kunne man tage nogle reelle, konkrete initiativer, der for nogles vedkommende kunne give en plads på arbejdsmarkedet, ved at der rent faktisk var arbejde til dem. For andres vedkommende er de i det mindste sikret en anstændig økonomisk tilværelse.

Fra Enhedslistens side har vi jo flere gange sagt og vil gentage, at det handler om, at vi skal have et samfund, hvor der bliver en større og bedre fordeling af det arbejde, der er, at vi sørger for, at vi gør op med dette paradoks, med denne negative spiral, hvor flere og flere mennesker bliver nedslidte af at arbejde for meget, og flere og flere mennesker bliver nedslidte og syge af ikke at kunne få noget arbejde.

En bedre fordeling af arbejdet består f.eks. i, at man kunne bruge dagpenge og kontanthjælp aktivt til at sikre, at der kom flere inden for den sociale service, flere hjemmehjælpere, flere pædagogmedhjælpere, flere social- og sundhedsassistenter, som kunne sikre, at der blev en bedre service, at der var mindre nedslidning blandt de grupper, og at der var færre arbejdsløse.

Samtidig skal vi så sikre, at de mennesker, som har hjælp behov, også får hjælp til, at de kan have en økonomisk tryk tilværelse, i stedet for konstant at lave forringelser for dem. Det bringer ikke folk tættere på arbejdsmarkedet at skære ned på deres ydelser. Det isolerer dem tværtimod, og derfor nytter det ikke noget. Derfor mener vi, at vi skal genoprette de ydelser, som regeringen har skåret ned på.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren. Og så er det socialministeren.

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg skal takke ordførerne for en god og en lang debat i forbindelse med den her forespørgsel. Jeg synes godt nok, vi har været omkring mange forskellige emner.

Jeg tror, det var hr. Villy Søvndal, der i forbindelse med en stribe spørgsmål til hr. Villy Søvndal, kom ind på, at det kunne være hensigtsmæssigt, hvis man var mere præcis i sin præmis. Det var måske noget af det, der kunne have været hensigtsmæssigt, for det er jo helt tydeligt, at hr. Villy Søvndal ikke har været særlig præcis i sin præmis for diskussionen i dag. Selv om det er blevet gjort meget klart, hvordan billedet egentlig ser ud i det danske samfund, er det tilsyneladende ikke noget, der forstyrrer hr. Villy Søvndal.

KL 18.00

Sagen er, at når vi ser på tallene og på det, der kan måles og dokumenteres, har indkomstfordelingen stort set været uændret gennem de seneste år. Vi er også i den situation, at Danmark er det land, som har den laveste befolkningsandel i lavindkomstgruppen, som i øvrigt er præget af meget stor mobilitet, og det er også sådan, at denne regering har stået bag en massiv indsats for at hjælpe de svageste. Vi har sat ind på de områder, hvor der er problemer, vi har taget konkret fat, og vi har gjort det fra starten med lanceringen af handlingsprogrammet »Fælles ansvar«.

De steder, hvor man måske kan se noget af tallene med hensyn til økonomisk ulighed, er det hovedsagelig udviklingen i ejendomspriserne, der gør sig gældende. Her har det været nok så interessant i dag, at der overhovedet ikke har været nogen enighed mellem f.eks. SF og Socialdemokraterne om, hvorvidt der overhovedet skal gøres noget ved det problem. Der er ingen tvivl om regeringens linje og skattestoppet ligger fast, men debatten har i høj grad afsløret, at